

*DR. GYÁRFÁS ÁGNES**Az aranyréten (Meseelemzés)**Dr. Gyárfás Ágnes*

Ebben a mesében nagyon sok segítő van. Mindaddig segítenek a fiatalembernek, ameddig szüksége van rá, ameddig férfvá nem érik. De hát ez nagyon szép fejlődéslelektani példája is a népmeséknek. Azonkívül benne van nem csak a férfi fejlődés története, hanem benne van a végzet keletkezésének története is.

Ez a csodálatos kis mese még a tündérvilágban kezdődik. A hol volt, hol nem volt világban, ahol tündökölt az aranyrét, minden fűszál aranyból van, minden virágocska gyémántból van. Csodálatos szép hely és oda eljutott világjáró körútján Erős Péter, s kivel nem találkozik ott, mint Erős Mihállyal, aki nála idősebb, és szintén erős ember

volt. Nahát, akkor, ha már mind a ketten itt vagyunk, az aranyréten mérjük meg magunkat.

Összeölelkeznek, megbirkóznak.

Birkóznak egy nap, birkóznak két nap, hét nap hét éjjel birkóznak és egyik se tudta a másikat legyőzni. Azt mondja Erős Mihály: - Hát ha már nem tudjuk egymást legyőzni, akkor ne birkózzunk tovább, inkább legyünk jó barátok.

Összeölelkeztek és kezet fogtak, és jó barátok lettek. Egyszer csak látják, hogy a gyönyörű aranyrét elfeketedik, hát mitől feketedett el? Attól, hogy

rengetek katona jelent meg a selyemréten. Aztán látták, hogy van ott egy sátor, és abból a sátorból jönnek ki a katonák. Odamennek, s látják, hogy a sátorban van egy hatalmas szövőszék. Abban ül egy vén boszorkány és a vén boszorkány sző.

És ahogy egyet vetél, a vetélőn tíz katona ugrik elő. Jobbra tolja a vetélőt tíz katona, balra tolja a vetélőt tíz katona, s jöttek egyre másra a vetélőn.

Hát fogták a fütykösüket, ütötték-verték a katonákat, de bizony azok csak szaporodnak. Rájöttek, hogy nem a katonákat kell ütni-verní, hanem a szövőszéket kell szét verní, mert a banya bizony mikor meglátta őket, nem sokat kérte magát eliszkolt. Ők akkor szétszedték a szövőszéket, szétdobálták a darabjait, és mindjárt újra fényes lett az aranyrét. De hát a banya eltűnt.

Muszáj megkeresni a banyát, mert a banya bárhol elkezdheti a szövést és újra katonákkal lesz teli a világ. Ez a gyönyörű szép aranyrét a mi hazánkra is azt mondták a régiek, hogy 'virágoskert vala régen Pannónia', gyönyörű hazánk volt. A virágoskert magának a Mennyországnak a mása és

ebben a gyönyörű mennyországi, csodálatos világban, ebben romboltak, és tették tönkre a katonák a közhangulatot. Ők, mentek a katonák nyomában és eljutottak egy magas hegyre. Annak a hegynek a tetején volt egy hatalmas várkastély és a várkastélyba nem tudtak bemenni, mert akkora lakat lógott rajta, mint egy ház. Hát ott tétováznak, hogy mit csináljanak, mert egész biztos, hogy ide tűnt el a boszorkány. Arra jön egy ősz öregember. Azt mondja: - Drága fiaim erre nem tudtok bemenni, hanem van ennek a lakatnak egy kulcsa, várjátok meg az éjfélt. Éjfélkor virágozik ki a csengővirág. A csengővirágot leszakítjátok, megérintitek vele a lakatot és rögtön kinyílik. Úgyis tettek. Elmentek, megkeresték a gyémánt patakot. A gyémánt patak mellett már nemsokára éjfélt lett. Éjfélkor megszólalt a gyönyörű csengő-bongó hangján a kis virágocska, leszakították, megérintették vele a lakatot. Hát kitárult a kastély kapuja és a várkastélyban ott volt az öreg király, ott volt a lánya, az egész királyi család. Mindenki újra szabad volt és boldog. Nagyon köszönték az erős fiúknak, hogy mindezeket elkövezték értük és újra a boldog életet élhetik. Meg is kínálták őket nagyon finom étellel, itallal. Az ebédlőben arany volt minden. Arany volt az asztal, a terítő, a tálak, a szék, minden-minden aranyból volt, csillogott-villogott az egész palota. De érezték, hogy ők addig nem boldogulnak, amíg a banyát meg nem találják. És mondja az öreg király, - Hát bizony, ha lenéztek a várkastélyból, akkor észreveszitek, hogy van ott egy barlang. Abban a barlangban van az ősfészke a banyának. Oda kellene menni, és abban a barlangban az ott lévő ősi szövőszéket kellene elnászpángolni és tönkre vágni. - Hát ők aztán le is mentek a barlanghoz, meg is találták a szövőszéket. A banyát nem találták, mindaddig, amíg valamelyikük

meg nem érezte, hogy a lába mellett elsurran valami. Lehajolt nagy gyorsan. Bizony a banya surrogott, lappangott ottan. Felkapta a banyát, úgy földhöz vágta, hogy jobban se kellett. Ezzel a banyát elintézték, minden világos lett a barlangban. A szövőszék gyönyörű szépen szötte az igazi isteni igét. Aztán azt mondja Erős Mihály: - Drága barátom Péter énnekem nagyon megtetszett a királykisasszony. Ne menjünk tovább, én azt elvenném feleségül. Neked is biztos akad egy szép hercegnő. Azt mondja Péter: - Drága Mihály bátyám én úgy gondolom, hogy nekem még dolgom van ezen a világon. Nekem még valamit meg kell csinálnom, meg kell találnom. Addig én nem mehetek sehova. Engedd meg, hogy én még visszamenjek. - Ahogy gondolod, mondta neki Mihály. Péter elindult és szépen el is jutott újra a gyöngypatak mellé. Amikor a gyöngypatakhoz ért, sötét éjszaka volt, és mi történt ott mi nem, egyszer csak nagy szárnyuhogással megjelenik egy gyönyörű szép hattyú. A hattyú leszáll, szép fejét felemeli és tündérkirálynővé változik. Csillagkoronáját leteszi maga mellé, és mikor Erős Péter meglátta ezt a tündérkirálynőt, megdobbant a szíve. Tudta, hogy neki azért kellett itt maradnia, hogy meglássa, magáévá tegye és feleségül vegye, örök esküvéssel magához fűzze ezt a gyönyörű asszonyt. Fel is kapta a koronát és elkezdett vele futni, hogy jöjjön utána a lány. A lány könnyörgve könnyörgött, hogy adja vissza a koronáját. Mindenféle szép szavakkal könnyörgött, de Péter csak ment-ment. Egyszer már olyan szép hangon, olyan szeretettel beszélt az a tündérkirálynő, hogy nem tudta megállni. Képzeljétek el, hogy visszafordult a buta. Abban a pillanatban kisbáránnyá változott. A királynő fejére tette újra a koronát, nagyot nevetett, és ott hagyta Pétert. Hát Péter, mint kisbárány, legelgetett a gyöngypatak mellett. Mihály pedig

megérezte, hogy valami baj van, már nem jön haza. Mi lehet vele? Elment hát megkereste. Bizony nem találta Pétert, hanem csak egy kis bárányt és az ősz öregembert, aki azt mondta neki: - Ez a kis bárány nem más, mint a te barátod. Azt kell tenned, hogy a kisbáránynak ki kell oltani az életét és behajítani a gyöngypatak vizébe. Akkor újra megelevenedik a te barátod, Péter. Úgy is történt és a gyöngypatak vizéből kilépett Péter. Na, gyere most már haza - mondta neki Mihály. Nem engedem, hogy mindenféle ostobaságokat elkövess! - De én bizony maradok. Addig maradok, amíg enyém nem lesz ez a gyönyörű szép tündérr királynő, mert én ő róla álmodtam száz éve, és én nekem csak ő kell, ő lesz az én feleségem, - válaszolt Péter. Mihály nem tudott vele mit csinálni hiába akart rajta segíteni. Jött a következő éjszaka, mi történt mi nem, szárny suhogás, s jön a hattyú. És amikor a hattyú megjelenik, tündérr királynővé változik és leteszi újra a gyönyörű koronáját. Péter kapja, elkezd újra szaladni a koronával. Kéri, kéregeti, a tündérr királynő, hogy jöjjön vissza, adja ide, s az utolsó pillanatban megint megesett Péter szíve rajta, és visszafordult. Na kellett a butájának. Abban a pillanatban mi történt mi nem, egy madárrá változott. Ott repkedett a gyöngypatak felett. A királynő a fejére tette újra a koronáját, nagyot nevetett, otthagya Pétert. Hát szegény Mihály megérezte, hogy baj van, s újra lejött a gyöngypatakhoz. Látja, hogy nincs ott Péter, csak egy madár röpköd a gyöngypatak fölött. Mondja neki az ősz öregember: - Ez a madár a te barátod, Péter. Nem tudsz egyebet csinálni, mint fogd meg, dobd bele, így ahogy van a gyöngypatakba és meglátod mi lesz. Hát bizony az lett, hogy a gyöngypatakából újra Péter lépett elő és újra élő ember lett. Jaj, most már semmiképp nem hagylak itt - mondja

Mihály. Olyan ostobaságokat csinálsz, a végén még az életeddel fogsz adózni. Én nem bánom, életem, halálom én őt megtaláltam, én nekem őrá van szükségem. És nem ment haza Mihálllyal, hanem ott maradt és bevárta a következő éjszakát, amikor is, hallja a szárny suhogást, jön a tündérr királynő, leteszi a koronáját és Péter azzal újra elszalad. Amikor most sem tudja megállni és újra visszatekint harmadszor is, mi lesz belőle, egy gyönyörű szép nyárfa, ezüst nyárfa. A nyárfa gyökeret eresztett a gyöngypatak mellett, és nem volt már Erős Péter sehol, hanem csak a fa bólogatott és rázta szép ezüst leveleit. Mihály érezte, hogy baj van, jött nézegetett és az ősz öregember mondta neki: - Bizony nagyon szomorú, de ez a szép nyárfa ez a te barátod Péter és semmiképp sem fogod tudni megmenteni, csak akkor, ha ezzel az arany baltával kivágod a gyökeréig a fölből és akkor meglátod mi lesz. Amikor kivágta a gyökeréig a földből, Péter újra emberré változott és járnai tudott. Újra megvárta az éjszakát és a Tündérr királynő érkezését. Amikor az átváltozott és letette fejéről a koronát, Péter azt felkapta, s elszaladt vele, de most már hiába könyörgött a tündérr királynő, nem fordult vissza. Akármilyen szép hangon könyörgött, Péter csak ment-ment, rohant a koronával. Hát a tündérr királynő se tudott mást csinálni, mint utána repült hattyú formájában, hogy elérje. És amikor a királyi palotába beértek, a palota nagytermében a hattyú leszállt. Gyönyörű fejét lehajtotta, és engedte, hogy Péter rátegye a koronát és újra gyönyörű szép asszonnyá változott. Megölelték, megcsókolták egymást, és egy kettős lakodalmat tartottak, s boldogan élnek az Aranyvárban. Megszabadították a világot a banyától, a rengetek katonától, és ők lesznek azok, akik változatlanul mindig ott lesznek, ahol a katonagyárak

megnyílnak. Ők egy darabig engedik, hogy szaporodjon a katonaság, de van egy határ, amikor azt mondják, hogy stop, tovább nem és akkor kiirtják a banya féle förtelmeket a földről. Kiirtják a katonákat, szétszedik a szövőszéket és újra békesség és boldogság lesz a világmindenségben.

Ez a mese fő üzenete.

Ne féljeteK, mert a boldogság az Isten világa itt van, olyan közel, mint amilyen közel az az átok szövőszék, amelyik a katonákat, a gonosz eszköztárát előállítja. Mit is gondolunk azon, hogy aranyrét. Miért pont az aranyréten találkozik a két fiú? Mi az az aranyrét? Hát a lelkünk tükre. Amikor a találkozás nem csak egy földi baráti kézfogás, birkózás, a szeretet megpecsételése, hanem ennél sokkal több. A lélek szintjén való egymásra találás. Mind a két fiúnak szüksége volt a másikra. Erős volt Péter is és erős volt Mihály is. Mind a ketten Erős névvel rendelkeztek. Ez a név maga egy nagyon fontos jelenség a mesében, mert az erős valójában az őserő az őseredet. Ők ezzel a névvel, ezzel a képességgel az ősi, rendes, tiszta, jellemes erős ember típust képviselték, és ők meg is tartották ezt az ember típust ott a várban a királynői és tündéri feleségekkel. Ez a világ még a tündérvilág. A világ nem úgy kezdődött, hogy megjelent Ádám és Éva. A világ sokkal korábbi. Ebben a világmindenségben, nem csak a földön, bolygó szerte mindenhol éltek olyan élőlények, amelyek megelőzték az emberi nemet. Ezek voltak a tündérek. De a tündérekre a női egyneműség volt jellemző a kezdetben. Mindegyiknek szüksége volt a szaporodás másféle formájára is, nem csak a tündérek ősi szaporodási lehetőségeire, mint ahogy az altintepei szarvasnál láttuk, hogy sarjadt, sarjadással szaporodott például. Az nem volt megfelelő az

emberi nemnek, mert abból is csupa, csupa nő született. Ezért szüksége volt a férfierőre, és azért Erős Péter és Erős Mihály a két férfi, mert ez a férfierő valahonnan máshonnan érkezett. Ahogy mondják a regőséneKben: 'Erre lötték földnek nyilat'. Valahonnan belöttek egy olyan nyilvesszőnyi más kromoszómát, amelyből megszülettek a férfiak, a hímenű lények. Igen ám, de ezek is valójában a nőneműknek a gyermekei. És az a 'földnek nyila', amit beültettek egy égi nyilvesszővel az isteni erő, ami erőt teremtett, jót teremtett, igazat teremtett. És ez az isteni erő az, amely a világot azóta is karban tudja tartani és meg tudja ebben az erőben tartani, amiben született. Mert rengeteg kísértésnek volt kitéve az ember az őstörténet és a történelem folyamán. És valójában mindig jó volt a világ, de ezek a kísértések egy másféle erőből táplálkoztak, másféle természetük volt. Ezek a gonosznak a hívó jeleire jöttek elő és egész mást akartak a világon, mint az Égi szülőink által megteremtett földi világ. A földnek nyila, amikor megjelent a világmindenségben és kétféle erőből táplálkozva megindult az életfejlődése, akkor nem úgy, mint az altintepei szarvas, hogy sarjadt a csüdjén meg a térdén meg a könyökén, de a lába földbe volt gyökerezve. A lába nem lehet a földbe gyökerezve, onnan kivágta Erős Mihály és Erős Péter lett belőle és az altintepei szarvas már férfi gyanánt működött a világmindenségben. Az erő, mint őseredet annyira fontos az életben, hogy figyeljeteK meg, hány férfi jár fitness clubokba meg hova, hogy az izmait táplálja. Nem erről van szó. Nem az izmok erejéről van szó, nem az izmokat kell csak növelni, hanem a lélek izmait, a lélek fényét. A léleknek kell erősnek, szívósnak és tartósnak lenni, olyannak, mint Isten, és ehhez kell hozzá edzeni magunkat és a férfiakat. Nagyon fontos a férfiak nevelése ezen a földön,

ami teljesen el van hanyagolva. Az egész világon mindenhol el van hanyagolva. A férfiak lényegesen fiatalabbak, mint a női nem, mert a nőnem őshonos volt a világmindenségben. A férfiak pedig később jelentek meg. És ezek a férfiak könnyebben rászédhetők voltak mindenre, amit a katonák megkecsegtettek előttük. Társul szegődtek a katonákhoz és ellepték a földet és a gonosz erejéből, akaratából megpróbálták a katonaság kedve szerint berendezni ezt a gyönyörű szép bolygót, Isten aranyrétjét. Az aranyrét a lélektükre ott marad, és a két fiú, mikor onnan eljöttek és felment a várba, egy hatalmas lakatot találtak, amit nem tudtak kinyitni, mert nem tudták mivel. Próbálták, lakatost hívtak, megpróbálták erővel, ügyességgel, nem ment, de az ősz öregember segített rajtuk. Megmondta egy virág fogja kinyitni. Ez nagyon nagy üzenet nekünk. Nem az erő, nem az ügyeskedés, nem a machináció, nem az új technológia lesz az, ami legyőzi a gonoszt. Egyáltalán nem, hanem van egy virág, egy gyönyörű szép virág. A virág a női nemnek a jelképe, ez a virág maga a női erő, a másik féle erő, ami a világon van, ami a világon működik, és ami képes az akkora lakatot is kinyitni, amely olyan nagy, mint egy ház. Miután bementek abba a házba, mit láttak? Látták, hogy az egy elátkozott hely. De jött az öreg király s monda: - Köszönjük, hogy kinyitottad a lakatot, mert ezzel mi is felszabadultunk és boldogan élhetünk. Már most nem a banya rabságában vagyunk, de a banya újra képes lesz minket lenyomni a katonáival, hogyha a katonákat magukat meg a banyát tönkre nem vágjátok, és el nem pusztítjátok. És akkor a férfierő és a világmindenséget irányító Isteni erő mérkőzött meg valójában. A barlangban lévő gonosz erejével és a férfierő és az Istentől kapott erő erősebbnek bizonyult

mindennél. Le tudták győzni a katonákat, szét tudták szedni az őszövöszéket és azon kívül a banyát is földnek tudták vágni, úgyhogy jobban nem is kellett. Ez a szövöszék egy nagy jelkép. Kétféle dolgot lehet rajta szőni: lehet rajta rosszat szőni, katonáktól, vízi sárkányokig mindent, de lehet rajta igét is szőni. A világmindenség fenntartó száma három a magyar igazság, három minden, ami jóval kezdődik. A Vizek könyvének a végén írtam a háromról, a kilencről, ezek összefüggéséről és ezt soha nem szabad elfelejteni, hogy ezekkel olyan számadatokat lehet elérni, és olyan szimbólumokat fejeznek ki, amelyek visszavezetnek a világmindenség keletkezéséhez. A mágikus virág (női misztérium) csengő-bongó hang nyitotta meg a kaput. Szárnysuhogásos gyönyörű hattyú hozta le a lélek üzenetét egy még magasabb világból Isten trónusa mellől és ez a gyönyörű együttes így örökül hagyatott nekünk, amire vigyáznunk kell, amit őriznünk kell és soha el nem szabad felejteni, hogy azért jöttünk a világra, mert a jó Isten gyermekiként jónak kell maradnunk és a jóságot tovább kell vinnünk. Péter kitartása figyelemre méltó. Általában a mesehősök, a Bors vitéz is és a legtöbb mesehős olyan tulajdonsággal rendelkezik, hogy már születése előtt megérzi, hogy vár rá valahol egy olyan asszony, aki csak neki van megteremtve, aki csak az ő kedvese kíván lenni valahol. Ez, mint üzenet rá telepedett a lelkére, és ő ezt az üzenetet meg akarja valósítani, a realitás szintjére akarja hozni. Ezt csinálta Péter is. Ő megismerte ezt a gyönyörű asszonyt és egész életében nem tudta elfelejteni. Azért került az aranyrétre, mert jött-jött-jött az asszony gondolata után és csak ott találta meg. Hány férfi van, aki nem találja meg a maga igazi párját, mert nem talál oda arra az útra, ami az aranyrétre vezet. Az aranyrétre, a lélek

szintjére el kell tudni jutni mind a kettőnek. A nőnek is és a férfinak is. És csak akkor teljeseedik ki az életük, ha ott az aranyréten a lélek szintjén találkoznak. Nem kizárólag a szexualitás és az erotika segítik hozzá az embereket egymás megismeréséhez. A világmindenség Teremtője az, aki irányítja, és aki a jó embereket elvezeti a jó helyre. A jó hely pedig a lélek szintje, amelynek tisztának kell maradni, és amelyet meg kell őrizni. Miért lett Péter először bárány, miért kellett elválni a bárány nyakát. Ezen annyit gondolkoztam, hogy miért kellett elválni a nyakát, miért nem volt elég csak bele tenni a vízbe. Aztán úgy gondoltam, hogy ez a báránykép egy előkép. Krisztusnak egyfajta előképe, a bárány, amely elveszi a világnak bűneit. Amely mindig ott van, hogy áldozatul legyen, hogyha szükség van arra, hogy az embereket figyelmeztesse valamire. Mindig van áldozat tévő lélek a földön, aki int, aki esetleg olyan példát mutat, hogy követni muszáj. Ezek a szentek ezek a mártírok, ezek a hősök, ezek az önmagukat feladni tudó emberek, akik mindig a mi közelünkben vannak, de nehezen fedezzük fel példaadásukat és áldozatvállalásukat.

A második próbatétel a madárrá változás. A madár, a MADA, az Ősanya, Péter madárformájában megérinti az őseredetet. Itt felhívom a figyelmet az énlakai templomban egy sárkány fiakat szoptató madárleányra, akinek madárlábai vannak, aki szárnyat eresztett, magához tudja szorítani a sárkány fiakat. Van két szép mellecskéje, és úgy szoptatja azokat a sárkányfiakat, mint aki az utolsó lehetőséget ragadja meg az életben, hogy valami szépet és valami igazat tegyen még a földi világban. Mi az a szép és mi az az igaz? Az, hogy neki a sárkány fiakkal nem csak két életet kell etetnie, hanem az ősi sárkányanyó gyermekeit, a jókat, a tisztákat

megrendíthetetleneket kell fenntartania, a maga tejével, a maga életével. És ez a madár leány, nagyon szép arcú, gyönyörű, szemmel láthatóan félig asszony, félig madár figura evolúciós, átmeneti állapota jelképezi azt a madarat is, amelyet vízbe kellett hajítani azért, hogy újra életre keljen Erős Péter. Gondoljátok át, hogy az édesanyák mit állnak ki azért, hogy egy gyermeket a világra hozzanak, hogy a mai világba biztonsággal szülnek az asszonyok. Még a régi regények is tele vannak olyan történetekkel, hogy árva lány, árva fiú, akinek nincsen anyja. Nagyon sokan meghaltak a szülésben, nagyon-nagyon sokan. Aztán a mi Péterünk és a madárleány boldogan találkoztak volna, de Péter elsiette, elgyengült és a dolgokat soha nem szabad elsietni. És mi ez a nagyon fontos üzenet. Gondoljátok el milyenek a férfiak, olyan ostobák, és olyan hebehurgyák, hogy mindig, meggondolatlanul cselekszenek. A többi mesére is gondoljatok, amikor ott kéne lenni az aranyhajú királykisasszony mellett és támogatni kéne őt, és a szülésénél segíteni, akkor a király fogja magát és elmegy a csatába csak úgy. Akkor a másik király rájön, hogy ő még nem látott országot, világot hát fogja magát és elmegy országot, világot látni. Bizony, ez egy tiszta örület. Akkor, amikor ott lenne a helye, nagy hebehurgyán mindent otthagynak. És ez egy nagyon nagy és nagyon tapintatos üzenet a férfiaknak. Nem szabad elsietni semmit. Tekintettel kell lenni a női nem természetére. Ismerni és szeretni kell. Nem csak magáévá tenni, hanem lélek szintjén, az aranyréten kell találkozniuk elsősorban. És ezt a fogalmat, hogy az aranyréten találkozzanak, már kicsi gyerekkorban meg kéne tanítani a fiúcskákkal. Nagyon fontos lenne, hogy úgy nőjenek fel, hogy ők várják azt, hogy majd oda az aranyrétre kerülve

milyen legyen. Hogy viszonyuljanak ahhoz a világhoz, amit ott tapasztalnak. És higgyék ők azt, hogy az ő kedvesük is az aranyréten várja őket, és csak ott tudnak találkozni az aranyréten. Az a tény, hogy végén földbe gyökerezik a lába és csak egy aranybaltával lehet kivágni szintén egy óriási nagy üzenet mindannyiunk számára. Mert azt jelenti, hogy bizony a világ úgy működik, hogy az ember meghonosodott, gyökeret vert, így szoktuk mondani, hogyha valaki ott jól érzi magát egy faluban, városban, ott legyökerezett. Hát ő is legyökerezett ott a patak partján, ahol egy szép nyárfa gyönyörűen jól érzi magát. Igazán a gyöngypatak egy nyárfának való hely. És egész biztos nyárfaként nagyon boldog volt ott Péter, mert visszaemlékezett még arra a korra, amikor nyárfaként éldegéltek és a növényvilághoz sokkal több köze volt az embernek, mint az emlős léthez. Ott élt boldogan, de ezt a boldogságot meg kellett törni és az aranybaltával kivágni, és az aranybalta volt az az eszköz, amely megteremtette a férfinak, hogy újra lábra, talpra szökkenjen, újra elszaladjon azzal a koronával, de arra is erőt adott, és arra is rávilágított, hogy ez az utolsó lehetőség. Az utolsó, amit meg kell ragadni, mert ha most visszanez, örökké a földbe marad a lába, soha nem lesz belőle olyan élőlény, aki képes az aranyrét szintjén élni és gondolkodni. Ez számára az utolsó lehetőség és nem fordult vissza. És így megkapta a tündérkirálynőt feleségül. Ő maga tette rá a gyönyörű kis koronát a fejére, a hattyú fejére és az ő keze érintésére kelt életre, mint csodálatos szépasszony, ez a tündérlány, akivel megismerkedett még születése előtt, és akinek a kedvért háromszor megkísértette az életét. A világ ugye a banya kezében van, ez a földi világ ez a lét, ahol vagyunk, a banya kezében van. A banya az, aki úgy tűnik, nyugodtan el tudná

pusztítani, ha akarná, de valamilyen oknál fogva az a világ nem pusztul el. Hogy hogy van, hogy nem, de a világ valamilyen formában még is fennmarad. Mindig van egy írmag mindenből, amely fenntartja. Ez az írmag az utolsó, ami a kezünkben olyan visszafogó erő, hogy ha egy írmag van, már vonzza a másikat, a másik a harmadikat, hárman pedig már olyan erőt képviselnek, akik az aranyrét tisztaságára képesek vigyázni. És ennek a gyönyörű mesének nagyon fontos üzenete, hogy ha hárman vagyunk, akkor már az egy olyan együttes, amely képes fenntartani annak az üzenetnek a valódi mennyei értéket, amit a szövőszéken az ige ki tud fejezni. És a szövőszék, amelyik a galád katonákat szövi és ezrével ontja őket, újra a szép hármast igéket fogja szövi, a hófehér vásznat és a hófehér vászon rákerül a testünkre és akkor olyan emberek leszünk, amilyenek megálmodtak minket valahol. Ahol ezt az emberi nemet megálmodták. És ezt az álmodást a gonosz, ellopta a banya és az álomból egy rémálmodást szült. Azért vagyunk mi, azért élünk mi itt, nem sokan, mert valamennyien az aranyrét szintjén voltunk képesek találkozni. Itt valamennyiünknek együtt él a lelke, azért, hogy Istennek erre a képére jól tudjunk vigyázni és ne hagyjuk elherdálódni. Ne hagyjuk semmibe veszni, mert nagyon sok minden van, amely fontos, de semmi nem olyan fontos, mint a feladatunk, hogy Isten világát meg kell őriznünk. Egyetlen feladatunk az, hogy az Ő jóságát, az Ő égi valóságát és szeretetét, ezt a szent hármast őrizzük és továbbadjuk, amelyet a lelkünkbe beoltott. Úgy születünk úgy jöttünk a földre, hogy nemcsak egy földi világot, egy lakatosságot, egy asztalosságot, egy szövőnői feladatunkat kell ellátnunk, hanem úgy jöttünk a földre, hogy az Ő gondolatait megőrizzük és továbbadjuk. És a gondolatait síkján, a szellemiség

síkján kell őriznünk ezt a világot. És ennek a szellemiségnek a legszebb összetevője a szeretet. És a szeretet olyan erő, amely túlmutat a katonai erőkön. Ennek a mintájára kapta a két erős fiú, akik megbirkóztak ugye, de megbarátkoztak, és mint barátok folytatták útjukat és egymásért mindent elkövettek. Ha nincsen Erős Mihály, Erős Péter ott vesz el. Ha nincsen az ősz öregember, aki tanácsot adjon, ott vesz el Erős Péter. Ha nincsen a csengő-bongó virág, akkor nem tudnak bemenni a várba, elvész az egész vár minden lakosával együtt. Ott marad a banya rabságában. Ha az arany balta nem kerül a Mihály kezébe, lehetetlenség lett volna, hogy Péter valaha is ki tudjon lépni ebből a kozmikus pokolból.

Úgy érzem, hogy ez a mese, nagyon keményen elmondja nekünk, hogy nem szabad a fejünket elveszteni, nem szabad átadni a gondolataink csücskét sem a gonosznak. Meg kell óvni magunkat attól a hatástól, amit a gonosz igyekszik ránk erőszakolni. Nekünk Isten kezét fogva, Isten tenyerébe hajtva fejünket éjszaka, úgy kell előre mennünk e világban, hogy ő példaként tekintsük, hogy az ő világáért bármit megteszünk, fel is áldozzuk magunkat, mint a bárány, vízbe is ereszkedünk, mint a madár. Pedig nem vagyunk vízi madarak, és a földbegyökerezett lábunkat hagyjuk kivágni, csak azért, hogy újra járni tudhassunk, és mindehhez hozzá segítenek mások. A mai világban a fiatalok olyan büszkék, hogy nem segített ez se az se mégis megcsináltuk... - nem nagy büszkeség ez. Ha valaki segít az idősebbek közül, az okosabbak közül is többre megy vele. Azt bizony meg kell köszönni, és hálásnak lenni érte. Igen-igen nagy hiba, hogy nem fogadnak el segítséget egymástól az emberek, hanem mint egy kérkedve elfordulnak a segítséget nyújtó kéz elől. Arra is rá kell nevelni a

gyerekeket, hogy ezek nélkül a segítők nélkül nem tudtak volna boldogulni a mesehősök. A segítőkre szükség van. Emlékezzetek vissza a Halotti Beszédre, addig kell mennie a másvilágon a halott lelkének, addig kell keresnie Szűz Máriánál, Péter apostolnál, amíg a segítők fel nem öltöztetik, elő nem készítik Isten trónusa előtt való megjelenésére. A Halotti Beszédben is benne van, hogy a segítőkre vigyázni kell és csak így a segítők közreműködésével válik emberré a fiatal és emelkedik ki abból a sorból, amibe a katonák be szeretnék sorolni. De az okos, a jól nevelt és a lelkét a jónak átadó ember nem hagyja magát besorolni a gonosz katonai ezredébe, kilép belőle és Isten előtt szalutál nem a sátán előtt. Mert a gonosz itt van, állandóan itt van. A Miatyánkban is benne van, hogy őrizz meg a gonosztól. Nem veszik komolyan. Soha nem beszélnek róla, micsoda óriási üzenete Jézusnak, hogy őrizzen meg a gonosztól. És a kísértéstől mentsen meg, és ne engedje, hogy abba a verembe essünk bele, amit ás nekünk a gonosz szakadatlanul. Mert egy percünk nincs az életben, hogy ne találkoznánk a gonosz cselvetéseivel. Ezekre gondolom, hogy meg kell tanítanunk a gyerekeinket, ezekre fel kell hívni a figyelmet. Nem tudom, hogy mennyire vagyunk mi képesek, de rá kell magunkat nevelni és rá kell magunkat szoktatni és egyre másra csak a hit szavait, a jóság szavait, a reménység és a szeretet szavait kell mindig hangoztatnunk. És hogyha a szeretetet állítjuk a banyai és a katonai gonoszsággal szembe, a szeretet mindent legyőz. És a szeretet erejével, mint az a kicsit virág kinyitjuk a háznagyságú lakatot is, a Mennyország kapuját.

